

mu bylo co do částky 386 Kč 90 h vyhověno, kdežto s částkou 255 Kč 60 h byl zamítnut. Odsuzující část prvního rozsudku nabyla právní moci a žalobce napadl onen rozsudek odvoláním jen potud, pokud jím byla zamítnuta jeho žalobní žádost co do částky 255 Kč 60 h, jež nepřevyšuje hranici 300 Kč, stanovenou v § 28 odst. (1) zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. Odvolací soud rozhodoval tudíž o odvolání ve sporu, ve kterém hodnota předmětu v době, kdy bylo podáno odvolání, nebyla vyšší než 300 Kč, takže jeho usnesení o něm má podle § 31 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. platnost konečnou, ať vyznělo jakkoliv. Z toho plyne, že rekurs proti napadenému usnesení jest zákonem vyloučen, pročez jej bylo podle § 526, druhý odstavec c. ř. s. a § 36 (2), druhá věta zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. odmítnouti jako nepřipustný.

Čís. 12297.

Poštovní předpisy provozní.

Bylo-li ve stanici povinností poštovní správy, by ustanovila úředníka k dozoru nad předáváním a přejímáním nákladních předmětů, poštovní správa však to neučinila, nelze zřízení, konajícímu jen službu průvodčího vlakové pošty, ukládati za povinnost, by dbal o to, aby převzatá zásilka nevyšla z patrnosti, aby byla řádně uschována a nezůstala volně ležeti ve skladištní místnosti vozu vlakové pošty.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, Rv I 1142/31.)

Žalobě poštovního zřízence proti československému státu, by bylo zjištěno, že není po právu výnos ředitelství pošt a telegrafů v Praze, jímž byl žalobce uznán povinným, by ve 14 dnech zaplatil československému státu 25.697 Kč, bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c. Ne j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalobce se domáhá určovací žalobou podle §§ 89 a 181 zákona ze dne 25. ledna 1914 čís. 15 ř. zák. (služební pragmatika) soudního výroku, že náhradní nález ředitelství pošt a telegrafů v Praze ze dne 25. listopadu 1927, jímž bylo žalobci uloženo, aby nahradil poštovnímu eráru škodu 25.697 Kč, není po právu. Náhradní nález byl odůvodněn tím, že žalobce jako průvodčí vlakové pošty převzal dne 10. března 1927 na železniční stanici ve Frýdlantě mimo jiné též jeden Ů — závěr od vlakové pošty Jindřichovice—Frýdlant 232 pro Liberec 3, že se nepostaral o jeho řádnou úschovu v manipulačním oddělení vlakové pošty, nýbrž nechal jej volně ležeti ve skladišti balíků vlakové pošty, že pak tento listový závěr přišel z patrnosti a z jeho ztráty vzešla poštovní správě škoda 25.697 Kč. Nižšími soudy bylo zjištěno, že žalobce převzal listový závěr ve stanici Frýdlantě, a není sporné, že se tato zásilka potom ztratila neznámým způsobem. Jádrem věci jest v otázce, zda jest

žalobce podle svého služebního poměru za tuto ztrátu zodpověden a podle platných předpisů povinen, aby žalovanému státu nahradil škodu ze ztráty. Podle zjištění nižších soudů, jemuž nebylo žalovaným odporováno, jest železniční stanice ve Frýdlantě stanicí, kde pro velké množství nákladních předmětů, mezi nimi i předmětů velmi cenných, jest potřebí zvláštní opatrnosti. Bylo tudíž — jak odvolací soud správně vyložil — podle § 15 B I, odst. 4 poštovních předpisů provozních, jichž se žalovaný stát ve sporu sám dovolával, povinností poštovní správy, by ve stanici Frýdlantě, kde žalobce sporný listový závěr přejímal, ustanovila úředníka k dozoru nad předáváním a přejímáním nákladních předmětů. Tento úředník jest podle uvedeného předpisu zodpověden za zachování povinností, jichž má poštovní úřad dbáti při vzájemné výměně. V souzeném případě se poštovní správa podle toho nezachovala, neboť není sporné, že žalobce přejímal ve stanici Frýdlantě nákladní předměty sám a bez dozoru, ač nebyl úředníkem, nýbrž pouhým poštovním zřízencem, který konal jen službu průvodčího vlakové pošty. Kdyby byla poštovní správa dbala uvedeného předpisu, nebylo by sice lze míti za naprosto jisté, jak mínil odvolací soud, že by byla ztráta listovního závěru vůbec nenastala, neboť ani ustanovením úředníka k dozoru by nebyla vyloučena možnost ztráty, ale tolik jest jisto, že by pak bylo povinností dozorčího úředníka, by dbal o to, aby převzatá zásilka nevyšla z patrnosti, aby byla řádně uschována a nezůstala ležeti volně ve skladištní místnosti vozu vlakové pošty. Ježto zodpovědnost za zanedbání této povinnosti jest v § 15 B I, odst. 4 poštovních předpisů provozních uložena výslovně jen dozorčímu úředníku, nelze ji ukládati žalobci, jenž nebyl úředníkem, nýbrž zřízencem konajícím jen službu průvodčího vlakové pošty, a nelze proto u něho mluvíti o zavinění podle uvedených služebních předpisů.

Čís. 12298

Bylo-li uznáno podle žaloby rozsudkem pro zmeškání prvního roku žalovaným, jest nepřipustnou novotou (§ 482, druhý odstavec, c. ř. s.), uvedl-li žalovaný v odvolání, že došlo po podání žaloby mezi stranami k mimosoudní dohodě.

(Rozh. ze dne 27. ledna 1933, Rv I 1579/31.)

Z rozsudku podle žaloby pro zameškání prvního roku, podal žalovaný odvolání, v němž uváděl, že po podání žaloby došlo mezi stranami k mimosoudní dohodě a že žalující, pokračujíc přes to ve sporu, jednala proti této dohodě, takže žaloba postrádá právního podkladu. **O d v o l a c í s o u d** nevyhověl odvolání, pokládaje toto tvrzení odvolání za novotu (§ 482, druhý odstavec, c. ř. s.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.